

blive krænkede i deres Rettigheder, naar Mildheden gaar saa vidt, at man lader baade Straffeloven og Strafferetspleien blive af den Bestaffenhed, at Forbrydelser tage Overhaand efter en stor Maalestok, da er det jo en falsk Humanitet; man gjør en stor Uret overfor Samfundet, men disse to Hensyn skulle veies op overfor hinanden, saaledes, at de ere i Ligevægt med hinanden. Paa det Omraade, som vi her gaa til, er der i Folkebevidstheden Meget, vi maa søge at ændre. Derfor vil jeg ikke gaa saa vidt som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Koch), der talte om, at man skulde have Rævningsinstitutionen for at opdrage Folket. Jeg tror nu i det Hele taget, at naar han i samme Mandedraet taler om politiske Rettigheder og om Opdragelse, krænker han den nuværende Tilstand, idet det at opdrage indeholder egentlig, at Samfundet for Eiden er umyndigt, og man maa gaa ud fra, at man er i et myndigt Samfund, og at man ikke maa krænke Beboerne ved, at man f. Ex. som i gamle Dage siger, at de ere ikke modne til Friheden. Paa den anden Side skylder man jo hver efter sin Evne at gjøre Almenheden opmærksom paa de ikke ubetydelige Misforhaellser, der herse. Saaledes skal jeg, ligesom jeg nævnedesom en Skødesynd her i Danmark ved det forrige Forslag den grændseløse Proceslyst hos adskillige Mennesker, her ved Strafferetspleien nævne et andet vigtigt Hensyn. Vi have af den ærede foregaaende Raler hørt, hvor let det gaar til, at en Mand kan blive sigtet, kan blive tiltalt, sat under Anholdelse som det hedder, men lige saa snart han er under Anholdelse og sidder, hedder det i den almene Bevidsthed: Han har sibdet. Det er allerede en Plet paa Mandens Rygte, at han har været under Anholdelse. Det er, kan jeg gjerne sige en Misforhaellse, som hidrører fra, at Almenheden ikke har været kaldet til Deltagelse i Domsmagten; thi da vilde man kunne gjøre Forskjel paa, at en Mand har været i Baretægtsfængsel, og at han har været i Straffefængsel. Saa længe en Mand eller Kvinde ikke har været dømt, maa den almene Bevidsthed ikke dømmes ham. Naar Anklagemagten og Politimagten have en stor Indflydelse paa dette Omraade, kommer der til at hvile en Plet, en Skygge paa mangen Ustylbig. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (S. C. Steffensen) udtalte idag en almindelig Misdom — vil jeg kalde det — over Rævningsinstitutionen, og han kom til at sige, at det forekom ham høist besynderligt, at Rusland ikke for længe siden havde affattet den. Jeg vil i Modsetning dertil sige, at jeg, hver Gang jeg har set en Rævningsdom fra Rusland, har følt mig krænket paa mit Fædrelands Begne over, at et Land, der har en fri Forsatning, endnu ikke har faaet Rævningsinstitutionen, medens et Land, der endnu ikke har faaet en fri Forsatning, dog er kommet saa vidt

frem paa dette Omraade, at det har den Slags Mebdelagtighed af Folket i Domsmagten. Ligesom jeg ved det foregaaende Lovforslag gjorde opmærksom paa, at de, der have ikke Folkets men Ungdommens Undervisning i deres Hænder, have forsynet paa mange Punkter at oplyse den om Nærstilstanden, saa vil jeg nu, da der er Tale om Rævningsinstitutionen, spørge, om ikke vort Fædreland har en Række Domsfæddelser at opvise, som sandsynligvis aldrig vilde være blevne til Domsfæddelser, saasnart der havde været en lovlig Delagtighed fra Folkets Side i Domsmagten. Jeg vil spørge, om der ikke er ogsaa store Retsfager overfor store Statsmænd, der aldrig vilde have faaet det Udfald, de fik, saasnart Folket havde haft en lovlig Mebdelagtighed i Domsmagten (Udbrydelse), ærede Herrer fra den anden Side sekundere Foredraget paa en temmelig højrøstet Maade. — Der blev af det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (S. Steffensen) talte om, at man ikke kunde bruge Rævningsinstitutionen i stærkt politisk bevægede Tider. Jeg havde allerede under den forrige Sags Behandling Leilighed til at sige, at dette ikke maatte bemærkes som en Anklage mod selve Rævningsinstitutionen, at der i politisk bevægede Tider er en Slags Feberfygdom, der kan komme over Samfundet paa samme Maade, som et aldeles sundt Menneske kan faae en Feber engang imellem. Men jeg vil ogsaa gjøre opmærksom paa, om det ikke under en saadan Tilstand er et Værn for den Enkelte, at hans Mebdorgere kunne paakalbes for at tage Del i at sælde Dom over ham. Det vil jeg spørge om, naar jeg netop taler om politisk bevægede Tider; thi kan det ikke tænkes i saadanne Tider, at de, der ere ved Magten, kunne alene ved en Anklage mod en Mand, ved at indlede Undersøgelse imod ham og somme Tider ad de Veie, vi allerede have kjendt, faae ham straffet og derved sætte en saadan Plet paa denne Mand, at han for Fremtiden bliver umulig. De faae derved en Modstander ud af deres Modstanderes Rækker. Det maa fremhæves, at det er jo en stor Misgjerning fra Vedkommendes Side, naar det sker; men at det kan ske, og at der har været Tilbøielighed til paa den Maade under de givne Forsætninger at sjerne politiske Modstandere, det viser vor Historie endogsaa i de seneste Tider. Naar man nu vil gaa ind paa Spørgsmaalet om at indrette Strafferetspleien paa den for Samfundet i det Hele og for de Enkelte heldigste Maade, maa man ved første Behandling have Ret til at fremhæve, hvorledes Manglen paa en rigtig Opfattelse af Strafferetspleien mange Gange leder til nogle høist mærkværdige Udtalelser. For den Embetsstilling, jeg beklæder, kan jeg f. Ex. nævne en ganske almindelig Sætning, som man stadig hører, og det er, hvorledes de samme Folk, der sige „Sofiana“, kunne raabe „Korsfæst.“ Det har man hørt mange Gange, og hvoraf kan det komme?